

LBRIS

We know
books

ELÍSA BET
BENAVENT

Poveste
Perfectă

TRADUCERE:
VIFOR ROTAR

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2024

Cuprins

1.	<i>A fost odată ca niciodată.....</i>	7
2.	<i>Succesul. Norocoasă și neînsemnată .....</i>	10
3.	<i>Din rău în mai rău .....</i>	19
4.	<i>Vertijul și Făt-Frumos .....</i>	27
5.	<i>Scurt preambul la paranoia .....</i>	34
6.	<i>Paranoia .....</i>	40
7.	<i>Depresie .....</i>	50
8.	<i>Consecințe.....</i>	57
9.	<i>Cât durează o bârfă? .....</i>	64
10.	<i>Încăpățânată .....</i>	74
11.	<i>Disperarea lui Margot .....</i>	80
12.	<i>Ochi triști .....</i>	95
13.	<i>Fiice vrednice .....</i>	102
14.	<i>Nouă cifre .....</i>	116
15.	<i>Un plan.....</i>	125
16.	<i>Există un tip.....</i>	132
17.	<i>Lume tristă.....</i>	138
18.	<i>Țăcănitul plimbător de câini .....</i>	143
19.	<i>Inspirație .....</i>	153
20.	<i>Floare la ureche.....</i>	162
21.	<i>Self-care .....</i>	173
22.	<i>Nimeni nu mă face să mă simt cum mă faci tu .....</i>	184
23.	<i>Beție de speranță .....</i>	201
24.	<i>In vino veritas .....</i>	214

25.	<i>Fără mahmureală</i>	224
26.	<i>Nu e ceea ce pare</i>	232
27.	<i>Poate n-ar fi trebuit</i>	247
28.	<i>Aerul este al nostru</i>	256
29.	<i>Confesiuni</i>	266
30.	<i>Un profesor grozav</i>	272
31.	<i>Aici începe adevărata călătorie</i>	279
32.	<i>Surpriză: ești liberă</i>	292
33.	<i>Ai face-o?</i>	301
34.	<i>Frâna motocicletei</i>	309
35.	<i>La țanc</i>	320
36.	<i>Totul nou sub soare</i>	335
37.	<i>Un plan perfect</i>	347
38.	<i>Cu tine, da</i>	361
39.	<i>Perfecțiunea a ceea ce este perfect deoarece se petrece cu persoana potrivită</i>	378
40.	<i>Să nu te sfârșești niciodată</i>	395
41.	<i>Reguli</i>	406
42.	<i>Mykonos. Contradicții</i>	417
43.	<i>Adevărul nu este întotdeauna coerent...</i>	428
44.	<i>Magia nu există, pentru că nimeni nu mai crede în ea</i>	439
45.	<i>Întoarcerea la realitate</i>	448
46.	<i>„Fă-o ca și cum n-ai ști că se termină.”</i>	457
47.	<i>Adio?</i>	472
48.	<i>Repararea dezastrului</i>	480
49.	<i>Repararea dezastrului (II)</i>	489
50.	<i>Sfârșit de săptămână. Pasiunea</i>	499
51.	<i>Sfârșit de săptămână. Tandrețea</i>	510
52.	<i>Pentru că te iubesc</i>	524
53.	<i>Pentru că niciodată nu a fost momentul nostru</i>	533
54A.	<i>Zboară</i>	539
55A.	<i>Poveștile nu există</i>	550

56A.	<i>Asumarea vieții</i>	564
54B.	<i>Celălalt drum</i>	576
55B.	<i>Da</i>	582
56B.	<i>Propria noastră poveste</i>	585
	<i>Epilog: Aidoma vieții</i>	593
	<i>Nota autoarei</i>	594
	<i>Mulțumiri</i>	595

A fost odată ca niciodată...

Te-ai despărțit de partenerul tău. Poate chiar îți urăști meseria. S-ar putea să-ți petreci zilele tânjind după lucruri pe care nu ți le vei permite niciodată. Kilogramele în plus luate în timpul verii s-au unit cu cele acumulate de Crăciun? Nu-ți face griji. Și nici dacă nu umpli sutienul. Dacă scaunele teraselor îți strâng șoldurile. Dacă maică-ta nu aprobă niciodată ceea ce faci... și ceea ce nu faci, desigur. Dacă ți-ai dat inima idiotului ăluia. Dacă simți că te-ai căsătorit pe veci cu ipoteca. Dacă șeful tău este un psihopat nenorocit. Dacă bănuiești că ești trasă pe sfoară, că vei fi concediată, că ai făcut-o de oaie.

Nu-ți bate capul! Chiar așa. Crede-mă, n-ai de ce să-ți faci griji. Ba îți zic chiar mai mult: dacă te frustrezi și chiar te amărăști văzând la televizor, prin reviste și pe rețelele de socializare, cât de minunată și ușoară este viața pentru unii, îți voi spune un secret: nu este. Doar că lucrurile devin tot mai complexe cu cât te uiți mai de-aproape la ele. Eu, de pildă, care am avut totul și am dat, se pare, norocului cu piciorul prin simplul fapt de a-mi fi pus o pereche de teniși și de a fi luat-o la sănătoasa... nici nu am avut totul și nici n-am dus totul de râpă. Ascultă la mine. Ți-o spun din suflet. Nici dracul nu e așa de negru și nici viața nu s-a terminat. Doar... se deschid noi posibilități.

Uite, lasă-mă să-ți spun o poveste, bine? Una care la început va părea și perfectă. A fost odată ca niciodată o prințesă modernă. Nu avea un castel și nici nu ofta sprijinită de zăbrelele unui foișor din care se vedea întregul regat. Nu își pieptăna părul lung, până în pământ de lung, cu o perie din aur smălțuit și fire din coamă

de cal. Nu aștepta ca prințul cel frumos să o salveze de vrăjitoarea cea rea.

Deși... n-aș zice despre maică-mea că n-ar fi o vrăjitoare.

Ce vreau să spun este că, într-un fel sau altul, poveștile cu prințese continuă să răsune într-un cotlon, uneori, microscopic și, alteori, enorm, din capetele noastre. Nu mai există prinți călare sau păsărele care să ne ajute să ne îmbrăcăm pentru balul la care aceștia se vor îndrăgosti de noi pentru a fi, în sfârșit, fericite (ce mai poveste... uneori te-ntrebi cum au reușit să ne facă să credem așa ceva), dar continuăm să credem în basme și în legende. Și ne-au convins că vrem să fim prințese.

Aruncă o privire pe Instagram. Nu ai? Bine, nici n-o să te duci acum să-ți deschizi un cont doar pentru asta. Dar... cu siguranță, știi ce vreau să spun. Vieți perfecte. Vieți luxoase. Poze în care aproape că poți mângâia această nebuloasă fantastică a vieților de vis. Sclipici, paiete, fiecare fir de păr la locul lui. Da, pe rețelele de socializare se vinde, de multe ori, o perfecțiune ireală care ne împinge să căutăm ceva care în realitate nu există. Acum, fetele vor să fie versiunea 3.0 a prințesei din poveste, cu geanta ei de marcă, ținând în mână o ceașcă cu cafea care, din cine știe ce motiv, este roz, pe marginea unei piscine infinite din Tahiti. Nu sună rău, să ne-nțelegem. Vreau și eu, dar diferența este să știi că în spatele acelei fotografii nu există o viață perfectă. Este doar... o viață.

Spun asta în cunoștință de cauză. Nu, nu sunt influenceriță, nici youtuberiță sau fotomodel, dar m-am simțit oarecum observată, examinată, judecată. Cum? Adevărul este că trăiam (eram captivă, mai bine zis) într-un alt basm, mai demodat, care nu e întotdeauna la fel de strălucitor precum pare. Am venit pe lume într-o familie de fițe. M-am născut cu trei nume de familie și un imperiu hotelier la pachet cu ele. La botezul meu au participat chiar și membri ai Casei Regale. M-am născut condamnată să fiu prințesă într-o poveste în care nu cred, dar nimeni nu s-a întrebat vreodată în ce crede Margot.

Știu că am avut un milion de șanse pe care alții nu le au la îndemână, dar... lasă-mă să-ți spun povestea asta în felul meu.

A fost odată ca niciodată o femeie care avea totul și un băiat care nu avea nimic.

A fost odată ca niciodată o poveste de dragoste între succes și îndoială.

A fost odată ca niciodată o poveste perfectă.

Și doar tu decizi cum anume se va sfârși.

Succesul. Norocoasă și neînsemnată

— Unde ai de gând să-ți petreci vacanța?

Asta era întrebarea preferată a mamei. O punea de Crăciun, când toată familia se aduna în jurul unei mese încărcate până la refuz cu pahare, tacâmuri și vechituri de argint pe cât de inutile, pe atât de desuete; o mai punea de Paște, când ne obliga să venim la ea acasă să mâncăm niște frigănele pe care în fiecare an le pregătea o altă bucătăreasă, fiindcă sfârșea prin a le da afară pe toate la scurt timp.

La aniversarea morții lui tata, când mergeam la conacul bunicii să punem flori și să ascultăm slujba, ne punea aceeași întrebare.

— Unde vă veți petrece vacanța, fetelor?

Și motivul pentru care ne punea întotdeauna aceeași întrebare era, în principal, pentru că este o snoabă și o demodată și era foarte îngrijorată că înalta societate i-ar putea vedea fiecele schiind în Elveția, străbătând cu yacht-ul Mediterana sau bronzându-se pe o plajă în Polinezia Franceză. Asta și necesitatea ca oasele șoldurilor să ți se vadă chiar și cu hainele pe tine erau principiile după care își călăuzea viața. Bine, și chestia de a-ți găsi o „partidă bună”, desigur. De a te mărita cu succes.

Cât să fii de snoabă?

Prima dată când am auzit despre succes, eram prea tânără ca să-l înțeleg sau să pun la îndoială caracteristicile care i se atribuie. Ar fi rămas o vorbă oarecare, precum cuvântul „remunerat”, pe care îl pronunțam mereu „renumerat”, până când într-o zi i-am priceput sensul, dar n-a fost așa. Succesul era, pentru familia mea,

copilul la botez, mireasa la nuntă și mortul la înmormântare. Singura aspirație respectabilă, însuși scopul existenței umane. Un ghimpe-n coaste. Și se pare că acest concept funcționa ca bătașul școlii: ori erai în gașca lui, ori erai victima toanelor lui. De aici venea și străvechea și blestemata întrebare.

— Unde-ți vei petrece vacanța, Patricia?

Eu și surorile mele ne aruncăm priviri și surâdem cu prefăcătorie, cu ochii țintă în farfuria cu supă degresată și rece de praz – de fapt, o apă murdară de praz care are gust de băltoacă. Era prima frază pe care mama ne-o adresa de când începuse cina cu care sărbătoream faptul că soră-mea, Candela, se întorsese în Spania pentru a lua parte la nunta mea.

Da, nunta mea. Bine ați venit la această poveste care începe acolo unde în altele se trăiește fericit până la adânci bătrâneți.

— Pe tine nu te întreb, fiindcă știu deja că vei avea o lună de miere de vis. Mama își ridică privirea, luă cupa în mână și îmi zâmbi.

— De vis, o auzii șoptind pe Candela, străduindu-se să imite accentul care trăda descendența demodată a maică-mii.

— Alberto vrea să petrecem prima jumătate a lunii august călătorind, dar cu copiii... Patricia, cea mai mare dintre surori, aruncă o privire de avertizare către Candela, dar nu fără a fi nevoită să-și înăbușe un surâs.

— Eu voiam să mergem în Grecia, explică cumnatul meu, aruncând o privire către neastâmpărații de nepoți, care cinaseră deja și păreau prea relaxați jucându-se în sufrageria ce se învecinează cu camera de zi.

— Este epuizant să călătorești cu ei, insistă soră-mea. Cred că vom închiria o casă în Formentera pentru toată luna.

— Formentera...? Mama se uită îngrijorată la Lordul Champignon, așa cum îi spuneam celui de-al doilea ei soț, după care la Patricia și la Alberto. Nu este plin de...?

— Oameni? încercăi eu să i-o retez înainte să spună ceva jignitor.

— Bine, oameni, da, dar... mă refeream la... genul ăla de oameni... știți voi care...

Își flutură leneș mâna. I se mai întâmpla să nu-și găsească cuvintele, i se întâmpla... să rămână „blocată”, să-i spunem așa. Mama este... ei bine, e leneșă, așa cum poate fi doar cineva care nu a înțeles niciodată că „munca te înobilează”. Este mai aproape decât a fost oricine în acest secol de a fi precum acele cucoane care o însoțeau pe Kate Winslet în filmul *Titanic*, cu diferența că obișnuia să se supună frecvent unor operații estetice, mulțumită cărora s-a ales cu o față de pisică întinsă și maiestuoasă. Ca de fiecare dată când își făcea un mic „retuș”, era dependentă de niște pastilute care îi alinau durerea și care, dacă se iau cu alcool (așa cum obișnuia să facă ea), elimină până și sensul existenței umane.

— Și de ce nu Saint-Tropez? spuse după ce sorbi o înghițitură de vin.

— Pentru că... - Patricia se uită la noi cerând ajutor - Saint-Tropez nu este foarte *démodé*?

— Oh, ai dreptate, încuviință ea din cap. Dar Menorca sună mai bine decât Formentera, nu crezi, dragă?

Soțul ei, Lordul Champignon, dădu din cap. Avea un titlu nobiliar, dar adevărul este că era ca o ciupercă, foarte regal, da, dar cu activitate vitală zero. Uneori nu eram foarte sigure că are în el nici cea mai mică sclipire de viață, dar erau unii care spuneau că acesta putea construi chiar și fraze complexe. Bănuiam că se dusese și el să-și *umple* buzele pentru că, de ceva vreme încoace, avea un bot foarte ciudat.

— Și tu, Candela? Unde pleci în vacanță? Va trebui să găsești un loc cald pentru a-ți compensa viața de acolo, în Islanda...

— Locuiesc în Stockholm, mamă, care este capitala Suediei și... m-am învoit câteva zile ca să fiu aici, spuse făcând o grimasă. Așa că o să le petrec în camera ta de oaspeți.

— Lucrând cât e ziua de lungă... spuse maică-mea cu dispreț. Lumea va crede că nu ai nici după ce bea apă.

— Păi dacă îmi fac câteva *selfie*-uri în dormitorul pe care mi l-ai repartizat, s-ar putea să-mi conving prietenii că am fost la Versailles. Rococo-ul este și el *démodé*, mamă, de la sfârșitul secolului al XVIII-lea, fie vorba-ntre noi.

Eu și Patricia ne ștergem gura cu șervețele ca să nu fim văzute zâmbind. Servitoarele ne luară farfuriile și, în mai puțin de un minut, serveau deja felul doi. Dinaintea tuturor mesenilor, o friptură aburindă; în fața mea, un castron cufrunze de sfeclă.

M-am uitat la surorile mele. M-am uitat la cumnatul meu. M-am uitat la mama.

— Vai, scumpo, îmi zâmbi. Sote de frunze de sfeclă. Foarte bune. Foarte sănătoase. Hipocalorice.

— Dar... începu să spună Candela.

— O să vezi cât de bine îți va veni rochia.

Am tras aer în piept, am zâmbit fals și am întrerupt-o pe soră-mea.

— Mulțumesc, mamă. Cande, nu-ți face griji.

— Cu numele frumoase pe care le aveți, nu știu de ce insistați să vă adresați uneia alteia cu diminutivele astea ridicole. Tu, de pildă. „Margot”. Margot? Ce fel de nume e ăsta? Margarita. Ana Margarita Ortega Ortiz de Zarate.

Prezentă.

Sună fișos, nu? Sună ca cineva care transpiră parfum și defechază floricele de porumb. Bunică aristocrată. Mamă cu chip de pisică. O ciupercă cu titlu nobiliar pe post de tată vitreg. Ana Margarita Ortega Ortiz de Zarate era, în acest caz, personajul, ceea ce vedeau ceilalți membri ai Consiliului imperiului familiar, persoanele interesate de noutățile de societate și numele care apărea în documentele oficiale. Pentru orice altceva, acea persoană nu exista. Și Slavă Domnului, pentru că era o pacoste.

Eu, cea adevărată, eram Margot. Cu diminutive când surorile mele voiau ceva, cu poreclele afectuoase ale bărbatului care mă iubea, cu pseudonimele cu care colegele mă botezaseră pe la

spate la birou, care erau un secret știut de toată lumea: marchiza, automatul sau, preferatul meu: *Madam Ore Suplimentare*.

Și trebuie să-ți spun că Margot nu avea nicio simpatie pentru Margarita, imaginea pe care o proiecta în afară într-un fel sau altul. Ceea ce gândeau ceilalți despre mine nu era, nici pe departe, ceea ce simțeam eu că sunt cu adevărat. Oamenii mă construiau plecând de la datele mediului din care veneam, dar... asta chiar spune ceva despre mine? Mai degrabă despre posibilul meu portofoliu de investiții. Dar nu suntem ceea ce avem, nici la bine, nici la rău.

Puterea obișnuinței mă învățase deja să simulez un zâmbet politic și să mă furișez de la petrecerile de societate pe care nu le puteam evita. Candela, sora mea mijlocie, a fost întotdeauna alergică la orice i-ar fi putut plăcea mamei. Patricia o ducea mai bine... poate pentru că toată lumea o adoră. Este unul din genul acela de femei frumoase care trezesc pe deasupra și simpatie.

Nu prea s-a mai făcut apoi conversație. Până și noi, în fața mamei noastre, ne trezeam că nu mai aveam nimic de spus. Era incomod să vorbim în pielea acestor personaje pe care le jucam în fața mamei, așa că preferam să tăcem la cină și să fim noi însene când ne îndepărtam de ea. Tocmai din acest motiv ne retrăgeam repede din acel apartament foarte încărcat, unde până și oxigenul părea să aibă tras pe deasupra o pelerină de catifea.

— Nu mă lăsați singură aici, nemernicelor, se plânse Candela în timp ce ne însoțea pe toate până la poartă. Femeia asta îmi dă fiori.

— Femeia asta este maică-ta, râsei eu.

— Luați-mă cu voi. Voi împărți patul cu oricare dintre copiii tăi. Chiar și cu cel care încă face pipi noaptea-n pat, nu-mi pasă, scânci ea către Patricia.

— Nu știu de ce ai vrut să stai aici și nu la mine acasă, am insistat eu.

— Pentru că te căsătorești! spuse de parcă ar fi foarte evident. Și nu vreau în ruptul capului să fiu a cincea roată de la căruță.

— Du-te la un hotel, sugera Patricia în timp ce căuta ceva în geantă. La mine acasă nu ai loc.

— Locuiești în ditamai viloiul, cum să n-am loc?

— Of, hai, ești o dezordonată și în două zile mi-ai îngropat canapeaua sub un munte de chiloți murdari. Chiloți murdari urâți.

— Nu fi prostituță, i-am spus din nou. Vino acasă. El n-o să aibă nimic împotriva.

— Da, cum să nu, de ce nu a venit și el azi?

— Avea ceva de terminat înainte să plecăm în vacanță.

— Minciună, adăugă Patricia, făcându-i semn soțului ei să meargă înainte și, în cele din urmă, scoțând telefonul mobil din geanta Celine.

— La revedere, Alberto!

— De ce spui că e o minciună? întrebă Candela, fluturând mâna către cumnatul nostru.

— Fiindcă motivul pentru care nu a venit este că nu o suportă pe mama. Și, atenție, îl înțeleg.

Zâmbirăm toate trei complice și ne îmbrățișarăm.

— Noapte bună!

— Pune și zăvorul. Noaptea se transformă în Catwoman, glumi Patricia, arătând în sus.

— I-ar plăcea ei. Arată mai degrabă ca și cum... ca și cum ar fi înghițit garderoba întregii distribuții din *Cats*, dar versiunea scheletică.

— Ne vedem mâine.

— Vin după tine la serviciu, mă amenință ea.

— Nici să nu-ți treacă prin cap. Vreau să fiu respectată în continuare.

— Și ce treabă am eu cu asta?

— Că umbli îmbrăcată ca Indiana Jones.

— Indiana Jones? Nici vorbă. Umblă deghizată în fotograf de comuniuni.

Eu și Patricia izbucnirăm în răs, iar ea ne arătă în schimb degetul mijlociu.

— Sunteți niște scorpii.

— Noapte bună, María Candelaria Ortega Ortiz de Zarate.

Oricât ar fi insistat, în mașina soră-mii nu încăpeam eu, cumnatul meu, ea și cei trei copii. În plus, locuiam la cincisprezece minute de mers pe jos de casa mamei și era o noapte caldă și plăcută de început de iunie. Strada, Madridul în care am copilărit, erau mai vii ca niciodată chiar și la ora aceea. Adoram orașul pentru asta, deși nordul, obârșia familiei, era dragostea vieții mele.

În timp ce mă plimbam, mă gândeam la Candela. M-am întrebat dacă a nutrit vreodată speranța că într-o zi mama va vedea lumina și va realiza că are trei fice grozave de care i-a păsat încă și mai puțin decât să lucreze. Trecuse multă vreme de când mă resemnasem că nu ne va îmbrățișa și nu se va sinchisi de visele noastre sau că va ierta tot ceea ce aștepta de la noi, în timp ce noi nu am fost și nici nu vom fi vreodată. Este posibil ca, în realitate, Candela să fi fost cea căreia îi păsa cel mai puțin: locuia de ani de zile la Stockholm unde lucra ca medic și avea o viață împlinită, croită pe măsura visurilor sale. Nu s-a judecat niciodată după baremele familiei. Era eroina mea. Îmi pare rău pentru Patricia, dar o adoram pe sora noastră mijlocie.

Pentru mine, era mai complicat să nu fiu afectată de judecata familiei: fusesem cumva obligată să particip la tradițiile familiei, în firmă, la evenimente sociale, deși mă simțeam nelalocul meu. Într-o lume în care important pare să fie doar ceea ce strălucește (succesul, frumusețea, banii), o fată ca mine, oricâte nume de familie ar fi însoțit-o, nu era altceva decât o impoștare.

Una dintr-o grămadă. Nici suficient de frumoasă, ca sora mea, Patricia, nici îndeajuns de inteligentă, așa cum era Candela. Am crescut știind că sunt neînsemnata fică cea mică în sânul unei

familiei în care întotdeauna se aspira la excelență. Mama crede că succesul face parte din lanțul nostru ADN..., imaginează-ți dezamăgirea ei când a constatat că cel mai tânăr descendent al ei nu se remarcă prin nimic. M-au înscris la lecții de vioară, dar nu am reușit decât să-i smulg instrumentului un bocet asemănător mieunatului unei pisici în călduri. M-au făcut să iau lecții de echitație: caii mă urăsc și au un apetit neînfrânat să-mi mestece părul și să-mi ardă câte-o copită. Nicio urmă de talent în acele direcții, dar au continuat să încerce: nici concurență la întrecerile olimpice de navigație, nici *fată de societate*, nici șamana *vedetelor*. Atenție, spun asta cu mult respect și cu o oarecare invidie, pentru că eram în continuare teribil de mediocră. Invizibilă.

După părerea mamei: nici înaltă, nici scundă, nici grasă, dar nici suficient de slabă, nici frumoasă, nici urâtă, nici deșteaptă, nici proastă, fără aptitudini nici pentru Real, nici pentru Uman. Eram implicată în multe activități, dar nu mă regăseam. Și, după cum zice Lady Miau, așa cum o numește Candela, este mai bine să fii criticată decât să nu se vorbească despre tine. Ce urma să realizez eu, din moment ce nu mă remarcam prin nimic?

Fă asta. Fă astălaltă. La urma urmei, singurul lucru prin care păream că ies în evidență era că nu mă opuneam. Întrucât nu aveam o vocație clară, am sfârșit prin a urma sfaturile familiei și am ajuns să îmi asum o funcție de răspundere în firmă. FIRMA. Imperiul familiei, care avea nevoie de cineva care să îl preia după ce nici Patricia, nici Candela nu s-au arătat deloc interesate să o facă.

Știi că mama a regretat că nu a născut în locul meu un băiat, pentru că ne spunea mereu că lumea afacerilor este pentru bărbați curajoși, plini de talent.

Mi-au luat cinci ani să aflu că adevărata mea vocație era să întineresc brandul și să îl fac competitiv, dar și modern, în plină eră digitală. Nu toată lumea trebuie să știe limpede ce va face în viață încă de la grădiniță. De atunci am fost tratată mereu drept „flica lui”, pentru că în lumea noastră se pare că femeile nu au

vizibilitate dacă nu poartă acel prefix, sau cel de „soția lui”, dar era ceva ce îmi asumaseram. *Bărbaților curajoși și foarte talentați* nu le plăcea ca o femeie de treizeci și doi de ani să facă parte din Consiliu și să aibă un cuvânt de spus în luarea deciziilor importante. Lecție de viață: nu încerca niciodată să stârpești prejudecățile din ochii cuiva, pentru că probabil va vedea ceea ce vrea să vadă. Mi-a luat mult timp să-mi dau seama și... a trebuit cineva să vină să-mi arate asta.

Când am ajuns acasă, am fost întâmpinată de interiorul giganticului apartament cufundat în tăcere deplină. Luminile Madridului se filtrau prin ferestrele uriașe ale sufrageriei și m-au însoțit în timp ce am traversat-o desculță, cu pantofi în mână, spre dormitor, unde nu am găsit pe nimeni.

Nedumerită, am întins mâna după telefonul mobil. Aveam un apel pierdut și un mesaj:

Ies să beau ceva cu prietenii.

Nu mă întorc târziu.

Am răspuns cu un:

Tê iubesc, eu sunt deja acasă.

M-am dezbrăcat. Mi-am pus cămașa de noapte. M-am demachiat. M-am dat cu toate cremele. M-am așezat în pat și m-am uitat pe fereastră.

Mai erau două zile până la nuntă. Urma să mă mărit cu bărbatul perfect. Aveam un apartament imens în centrul Madridului și un dressing plin de haine. Aveam un inel de logodnă gigantic și știam că socrii îmi vor dăruii în seara următoare, la cina de dinainte de nuntă, un colier de smaralde care se afla în familie de generații întregi. Aveam un loc de muncă și șofer. Dețineam acțiuni. Aveam o viață socială și o sticlă de șampanie în frigider.

Și chiar având atât de multe lucruri... ceea ce conta cel mai mult era sentimentul înfiorător că nu aveam absolut nimic.

Din rău în mai rău

Vorbea, dar nu o auzeam. Ei, la drept vorbind, de auzit, o auzeam, dar tot ce puteam face era să prind câteva cuvinte ici și colo. Ceea ce voia să-mi spună îmi fusese clar încă de la primele propoziții, așa că, după cum se întâmpla de obicei, am pierdut nuanțele discursului, în timp ce mă zgâiam uluit la trăsăturile ei. Să mă ia naiba... ce frumoasă era. Era incredibil de frumoasă. Avea un magnetism aparte, o strălucire de *femme fatale* care te împingea la sinucidere emoțională. Avea tot ce-i trebuia. Pentru mine, era cea mai uimitoare fată din lume.

Mi-a plăcut întotdeauna forma țuguiată a buzelor ei pentru că, într-un fel, mi se părea coerentă. Erau aidoma caracterului ei deoarece, dintr-odată, orice vorbă putea să rămână agățată într-una din colțurile lor și să spulbere calmul în favoarea furtunii. Ea era furtună. Cu părul ei blond platinat și tunsoarea neuniformă, retezată bob, între filmele franceze alb-negru și modernitatea anumitor festivaluri de muzică. Era o fată cu un fizic exploziv. Aș minți dacă aș spune că primul lucru pe care l-am observat au fost ochii sau stilul ei. Ale naibii rotunjimi. În ziua în care am cunoscut-o, scuză-mi limbajul, m-am îndrăgostit de cele două sfârcuri perfecte care îi ieșeau în evidență prin tricou.

Bunăciunea asta a știut întotdeauna cu ce să se îmbrace ca să înnebunească pe oricine; ținuta sa nu răspundea niciodată celei mai logice variante, se aranja până la excentricitate pentru a bea o bere în cea mai ascunsă tavernă din cartierul Lavapiés, după care își punea o pereche de blugi lălâi și rupți de tot pentru ședințele de la birou. Și așa era cu tot ce făcea... nu era nimeni care să o înțeleagă și asta, mi-e teamă, a fost ceea ce m-a făcut să

mă îndrăgostesc (pe lângă chestia cu sfârcurile, care ar putea fi citită într-o cheie freudiană ce indică cine știe ce vestigiu al unei traume din copilărie).

Câte tangouri s-ar fi scris despre femei ca ea? Câți tipi ca mine ar fi căzut la picioarele ei?

— David, mă ascuți?

Mi-am mușcat buza de sus și am dat din cap enervat; eram mult mai confortabil în reveria mea decât să-i răspund.

— Bineînțeles că te ascult, Idoia, dar vei fi de acord cu mine că a trecut ceva vreme de când nu mai am ce să răspund.

Un zâmbet se schiță pe buzele ei vopsite în roșu, dar... nu era un zâmbet din acelea care linișteau, mai degrabă din genul care mușcau. Puține erau lucrurile care mă deranjau mai mult decât aroganța și, venind din partea ei, mi se păreau totuși mai puțin tolerabile acele „ești atât de tânăr, David” sau „pe asta o s-o înveți cu trecerea vremii”. Era cu treisprezece luni mai mare ca mine. Ți-o părea ciudat, dar nu trăise suficient de mult ca să am încredere în înțelepciunea pe care ar fi putut-o acumula în acest an și treizeci de zile care ne despărțeau.

— Atunci suntem de acord, nu? spuse în cele din urmă.

Când ajungeam la faza asta, aveam puține opțiuni. Una era să fiu sincer și să mărturisesc că, deși nu fusesem pe deplin atent la micul ei discurs, nu, nu eram de acord. Asta presupunea să-i demontez, unul câte unul, toate argumentele pe care le aruncase pe masă cu atâta răceală și... eram în picioare, la un colț de stradă: nu aveam chef să ne spălăm rufele murdare în văzul lumii; nu era nici locul, nici momentul. Ar fi fost teribil de stânjenitor. Nu mi-a plăcut niciodată să mă umilesc, dar bănuiam că o făceam destul de mult de când începuserăm relația. În plus, după tot ce îmi spusese, nu aveam chef s-o lingușesc spunându-i că decizia pe care o luase era unilaterală, pentru care nu-mi ceruse părerea, de la egal la egal.

— Întru totul de acord, am spus.